Εὐμολπίδαι. Ὀρφεύς.
Μουσαῖος. Λίνος. Διόνυσος Ζαγρεύς. Δήμητρα.

« Ἐν τῇ Ἐλευσῖνι Εὐμολπίδαι, γένος ὅπερ ἐκ παλαιοτάτου διέτριβε περὶ τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, κατὰ δὲ τὴν ἱστορικὴν ἐποχὴν ἦτο περιβεβλημένον τὸ σημαντικώτατον ἀξίωμα τῶν ἱεροφαντῶν. Τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰ μεταφρασθῇ εἶναι δηλωτικὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος, διότι ἔργον εἶχον κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν νὰ ψάλλωσιν ὕμνους, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ προπάτωρ αὐτῶν Εὔμολπος λέγεται Θρᾷξ, ὡς θὰ δείξω κατωτέρω.[1] Καὶ ἄλλο γένος ὅμοιον ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ τῶν Λυκομιδῶν,[2] οἵτινες ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις διέτριβον περὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, τὸ παλαιὸν ὅμως ἔψαλλον καὶ ὕμνους, ποιήματα τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Μουσαίου, καὶ [illegible]. Καὶ περὶ μὲν τῶν ᾀσμάτων τοῦ Πάμφου δύναταί τις λάβῃ ἰδέαν τινά, ἂν ἀναμνησθῇ ὅτι ὁ Πάμφως ἔψαλλε τὸν παλαιότατον θρῆνον ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Λίνου.[3] Περὶ Μουσαίου, οὗ τὸ ὄνομα δηλοῖ ἄνδρα ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπνεόμενον, λέγεται ὅτι ἐποίησεν ὕμνους εἰς Δήμητρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς ἐκ τῶν παλαιῶν ποιημάτων

Μυλ. 1ς. Σ. 8ς
σ. 52

---

[1] (Πρβ. O. Müller. Kl. Schriften. τομ. 2 σ. 247)

[2] (Περὶ τοῦ γένους τούτου διεξοδικῶς πραγματεύεται O. Müller de Minervae Poliadis Sacris σ. 44 καὶ Kl. Schriften τομ. 1, σ. 248 καὶ 262. Ὁ ὀρθότερος τύπος τοῦ ὀνόματος φαίνεται ὢν Λυκομίδαι ὡς καὶ παρ' Ἡσυχίῳ ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς βεβαιοῦται. Πρβ. Lobeck, Aglaoph. σ. 333).

[3] (Παυσ. 9, 29, 3. Οὐχὶ γνήσιοι ἀναμφισβήτητοι εἶναι οἱ ὑπὸ αὐτοῦ παρὰ Φιλοστρ. Ηρ. παραδιδόμενοι στίχοι).

Εὐμολπίδαι. Ὀρφεύς.

τῶν περιφερομένων ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἕνα μόνον ὕμνον εἰς Δήμητρα ἔκρινε γνήσιον ὁ Παυσανίας.[1] Τὰ περὶ Μουσαῖον εἶναι ἐν γένει σκοτεινά, ἓν δὲ μόνον διακρίνεται σαφῶς ἐν τῇ πολλῇ συγχύσει, ὅτι εἰς τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος εἶχον εἰσαχθῇ ἐκ παλαιοτάτου καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσική. Ὡς δὲ πρὸς τὸ γένος τοῦ Μουσαίου, οἱ μὲν πλεῖστοι λέγουσιν αὐτὸν Θρᾷκα, ἄλλοι δὲ ὡς ἕνα τῶν Εὐμολπιδῶν, καὶ ἄλλοι πάλιν τοῦ Ὀρφέως μαθητήν.— Ἐκ πάντων ὅμως τῶν ἀρχαίων ὑμνῳδῶν τὸ περιφημότατον καὶ ἀγνωστότατον πρόσωπον εἶναι ὁ Ὀρφεὺς ὁ Θρᾷξ, διότι τὰ μὲν μνημονευόμενα περὶ αὐτοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἰβύκῳ,[2] Πινδάρῳ,[3] Ἑλλανίκῳ,[4] Φερεκύδει[5] καὶ τοῖς τραγῳδοποιοῖς, εἶναι ὀλίγα, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος τῶν θαυμασίων περὶ Ὀρφέως μύθων, οὓς μνημονεύουσιν οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ποιήματα καὶ τῶν ποιημάτων τὰ ἀποσπάσματα τὰ φερόμενα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως καθ' οὐδὲν διαφωτίζουσι τὴν ἱστο-

---

[1] Ι, 22, 7. — πρβλ. IV. 1, 5.

[2] Παρὰ Πρισκιανῷ VI. 18, 92 τομ. I, σελ. 283. ed. Krehl. (Fr. 22 ed. Schneidewinn) Παρ' Ἰβύκῳ καλεῖται ὀνομακλυτὸς Ὀρφής· ἤκμαζε δὲ ὁ Ἴβυκος περὶ τὸ 560-40 π. Χ.

[3] Πυθ. 4, 315.

[4] Παρὰ Πρόκλῳ εἰς Ἔργα καὶ ἡμέρας Ἡσιόδου 631 (Fr. 75. ed. Sturz) καὶ πάλιν παρὰ Πρόκλῳ περὶ Ὁμήρου ἐν τῷ Ἡφαιστίωνι Gaisfords σελ. 466. (Fr. 145 ed. Sturz)

[5] Εἰς τὰ σχόλια τοῦ Ἀπολλωνίου I, 23. (Fr. 18 ed. Sturz).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εὐμολπίδαι. Ὀρφεύς.

ριῶν αὐτοῦ. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἀποδιδομένων τούτων ποιημάτων θὰ πραγματευθῶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, ἐνταῦθα δὲ καταχωρῶ ἁπλῶς τὴν γνώμην μου, ὅτι ὁ Ὀρφεὺς καὶ οἱ περὶ τὸν Ὀρφέα μῦθοι ἔχουσι σχέσιν μὲ Διόνυσον τὸν Ζαγρέα, θεὸν χθόνιον, καὶ ὅτι τὸ ἀρχαιότατον εἰς Ὀρφέα ἀποδιδόμενον ἔργον εἶναι ἡ καθίδρυσις τῆς λατρείας Διονύσου τοῦ Ζαγρέως, ἣν συνῆψε μὲ τὰ χθόνια μυστήρια, καὶ ἡ ποίησις θρήνων καὶ ἐλεγειῶν εἰς τὸν θεὸν τοῦτον. Ὕστερον δὲ ἐκ συγχύσεως διαφόρων αἰτίων ἐπλάσθη τοιοῦτον ὁ Ὀρφεὺς ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευσαν αὐτὸν ὄχι μόνον ὡς τὸν [illegible] ἀοιδὸν τοῦ ἡρωικοῦ αἰῶνος, καὶ συναθλητὴν καὶ [illegible] τῶν Ἀργοναυτῶν,[1] ἀλλὰ καὶ ὡς θαυματουργήσαντα [illegible] τὰ [illegible] ὅσα θαυματουργεῖ τῷ ὄντι ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ ἐν κοινωνίᾳ ἀνθρώπων ἀγρίων ἔτι καὶ ἀπαιδεύτων

---

[1] Πινδ. Πυθ. 4, 315 (Βοικχ. ἐκδ.). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὁ Ὀρφεὺς παρίσταται ὡς ἱερεὺς καὶ γόης, συμμετέχων τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. Ἀξιοπαρατήρητον εἶναι ὅτι ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ἔπεσι δὲν ἀναφέρεται.